

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1558

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ΝΕΝΤ ΓΟΥΙΛΑΡΝΤ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ στο Κίνγκσμπριτζ μέσα σε χιονοθύελλα.

Ανέβηκε κόντρα στο ρεύμα από το λιμάνι του Κομπ στην καμπίνα μιας αργοκίνητης φορτηγίδας γεμάτης υφάσματα από την Αμβέρσα και κρασί από το Μπορντό. Όταν υπολόγισε ότι το πλοίο κόντευε επιτέλους να φτάσει στο Κίνγκσμπριτζ, τύλιξε τον γαλλικό μανδύα πιο σφιχτά γύρω από τους ώμους του, τράβηξε την κουκούλα πάνω από τ' αυτιά του, βγήκε στο ανοιχτό κατάστρωμα και κοίταξε πέρα.

Στην αρχή απογοητεύτηκε· το μόνο που είδε ήταν το χιόνι που έπεφτε. Όμως η λαχτάρα του να δει την πόλη ήταν σαν πόνος και προσπάθησε να διαπεράσει με το βλέμμα του τις νιφάδες, όλος ελπίδα. Ύστερα από λίγο, η επιθυμία του πραγματοποιήθηκε και η θύελλα άρχισε να καταλαγιάζει. Ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού εμφανίστηκε σαν έκπληξη. Κοιτάζοντας πάνω από τις κορυφές των δέντρων που τον περιέβαλλαν, είδε τον πύργο του καθεδρικού –τετρακόσια πέντε πόδια ύψος, όπως γνώριζε κάθε μαθητής του σχολείου του Κίνγκσμπριτζ. Οι φτερούγες του πέτρινου αγγέλου που φυλούσε την πόλη από την κορυφή του κωδωνοστάσιου είχαν ένα φεστόνι χιονιού στις άκρες τους και τα γκριζωπά φτερά φαίνονταν κατάλευκα. Καθώς κοιτούσε, μια ηλιαχτίδα άγγιξε στιγμιαία το άγαλμα και το χιόνι φωτοβόλησε σαν ευλογία. Μετά η θύελλα πύκνωσε πάλι και ο άγγελος χάθηκε από τα μάτια του.

Για κάμποση ώρα έβλεπε μόνο δέντρα, αλλά η φαντασία του είχε χορτάσει. Σε λίγο θα ξανάβλεπε τη μητέρα του ύστερα από ενός χρόνου απουσία. Δε θα της έλεγε πόσο πολύ του είχε λείψει, γιατί ένας άντρας έπρεπε να είναι ανεξάρτητος και αυτάρκης στην ηλικία των δεκαοχτώ ετών.

Πιο πολύ απ' όλους όμως του είχε λείψει η Μάρτζερι. Την είχε ερωτευτεί, κατά ολέθρια χρονική συγκυρία, μόλις μερικές βδομάδες πριν φύγει από το Κίνγκσμπριτζ για να περάσει ένα χρόνο στο Καλαί, το υπό αγγλική διοίκηση λιμάνι στη βόρεια ακτή της Γαλλίας. Από μικρός γνώριζε και συμπαθούσε τη ζωηρή, έξυπνη κόρη του σερ Ρέτζιναλντ Φιτζέραλντ. Όταν έπαψε να είναι παιδούλα, η κατεργαριά της πήρε μια άλλη σαγήνη κι έτσι άθελά του άρχισε να την κοιτάζει επίμονα στην εκκλησία, με το στόμα στεγνό και την ανάσα κομμένη. Είχε διστάσει να κάνει κάτι άλλο, πέρα από το να την κοιτάζει, γιατί ήταν τρία χρόνια μικρότερή του. Εκείνη όμως δεν είχε τέτοιες αναστολές. Είχαν φιληθεί στο νεκροταφείο του Κίνγκσμπριτζ, πίσω από τον προστατευτικό όγκο του μνήματος του ηγούμενου Φίλιπ, του μοναχού που είχε παραγγείλει την κατασκευή του

καθεδρικού πριν από τέσσερις αιώνες. Το μακρύ, φλογερό φιλί τους δεν είχε τίποτα το παιδιάστικο. Μετά εκείνη έβαλε τα γέλια και έφυγε τρέχοντας.

Όμως τον φίλησε πάλι την άλλη μέρα. Και το βράδυ πριν φύγει για τη Γαλλία, ομολόγησαν πια ανοιχτά ότι αγαπιούνταν.

Τις πρώτες βδομάδες αντάλλασσαν ερωτικές επιστολές. Δεν είχαν πει τίποτε στους γονείς τους για τα αισθήματά τους –το είχαν θεωρήσει πολύ πρόωρο– και γι' αυτό δεν μπορούσαν να αλληλογραφούν ανοιχτά, όμως ο Νεντ είχε εκμυστηρευτεί την αλήθεια στον μεγάλο του αδελφό, τον Μπάρνι, που έγινε διάμεσός τους. Μετά ο Μπάρνι έφυγε από το Κίνγκσμπριτζ και πήγε στη Σεβίλλη. Και η Μάρτζερι είχε έναν μεγαλύτερο αδελφό, τον Ρόλο, αλλά δεν τον εμπιστευόταν όπως εμπιστευόταν ο Νεντ τον Μπάρνι. Κι έτσι η αλληλογραφία διακόπηκε.

Η έλλειψη επικοινωνίας δεν είχε καμία επίπτωση στα αισθήματα του Νεντ. Ήξερε τι έλεγε ο κόσμος για τον νεανικό έρωτα, και εξέταζε διαρκώς τον εαυτό του, περιμένοντας να διαπιστώσει κάποια διαφορά στα αισθήματά του· αλλά δεν άλλαξαν. Μερικές βδομάδες μετά την άφιξή του στο Καλαί, η ξαδέρφη του η Τερέζ έδειξε πεντακάθαρα ότι τον λάτρευε και ήταν πρόθυμη να κάνει ουσιαστικά ό,τι ήθελε εκείνος προκειμένου να του το αποδείξει, αλλά ο Νεντ δεν μπόρεσε ούτε στιγμή στον πειρασμό. Συλλογίστηκε το γεγονός με κάποια έκπληξη, γιατί ποτέ ως τότε δεν είχε χάσει την ευκαιρία να φιλήσει ένα χαριτωμένο κορίτσι με ωραίο στήθος.

Ωστόσο κάτι τον τριβέλιζε τώρα. Όταν απέρριπτε την Τερέζ, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι τα αισθήματά του για τη Μάρτζερι δε θα άλλαζαν όσο βρισκόταν μακριά της. Τώρα όμως αναρωτήθηκε τι θα γινόταν όταν θα την έβλεπε. Η Μάρτζερι με σάρκα και οστά θα ήταν τόσο σαγηνευτική όσο στις αναμνήσεις του; Ο έρωτάς τους θα άντεχε την επανένωση;

Κι εκείνη; Ένας χρόνος ήταν μεγάλο διάστημα για μια δεκατετράχρονη κοπέλα – δεκαπεντάχρονη πια, φυσικά, αλλά και πάλι. Ίσως τα αισθήματά της είχαν ξεθωριάσει από τότε που σταμάτησαν να αλληλογραφούν. Ίσως είχε φιλήσει κάποιον άλλο πίσω από το μνήμα του ηγούμενου Φίλιπ. Ο Νεντ θα απογοητευόταν τρομερά αν τον αντιμετώπιζε με αδιαφορία. Αλλά ακόμα κι αν εξακολουθούσε να τον αγαπάει, θα ανταποκρινόταν ο πραγματικός Νεντ στη χρυσαφένια της ανάμνηση;

Η θύελλα μαλάκωσε πάλι, και ο Νεντ είδε ότι η φορτηγίδα περνούσε μέσα από τα δυτικά προάστια του Κίνγκσμπριτζ. Και στη μία ακτή και στην άλλη υπήρχαν εργαστήρια τεχνών που απαιτούσαν πολύ νερό: βαφεία, πλυντήρια υφασμάτων, χαρτοποιίες και σφαγεία. Και επειδή αυτές οι δραστηριότητες ήταν δύσσομες, οι γειτονιές στα δυτικά είχαν χαμηλά ενοίκια.

Στο βάθος φάνηκε το Λεπρονήσι. Το όνομα ήταν παλιό· δεν υπήρχαν πια λεπροί εκεί εδώ και αιώνες. Στην άκρη του νησιού υψωνόταν το Νοσοκομείο της Κάρις, χτισμένο από τη μοναχή που είχε σώσει την πόλη στη διάρκεια του Μαύρου Θανάτου. Καθώς η φορτηγίδα πλησίαζε, ο Νεντ διέκρινε πίσω από το νοσοκομείο τις κομψές δίδυμες καμπύλες της Γέφυρας του Μέρθιν, που ένωναν το νησί με την ξηρά σε βορρά και νότο. Η ερωτική ιστορία της Κάρις και του Μέρθιν ήταν κομμάτι των θρύλων της περιοχής και περνούσε από τη μια γενιά στην επόμενη γύρω από τα αναμμένα τζάκια του χειμώνα.

Η φορτηγίδα έδωσε μαλακά σε ένα αγκυροβόλιο του πολύβουου λιμανιού. Η πόλη δε φαινόταν να έχει αλλάξει ιδιαίτερα μέσα σ' ένα χρόνο. Μέρη σαν το Κίνγκσμπριτζ αλλάζουν με αργούς ρυθμούς, σκέ φτηκε ο Νεντ. Οι καθεδρικοί και οι γέφυρες και τα νοσοκομεία χτίζονταν για να αντέχουν στο χρόνο.

Είχε ριγμένο στον ώμο του ένα γυλίο και τώρα ο καπετάνιος της φορτηγίδας τού παρέδωσε και τη μοναδική αποσκευή του, ένα ξύλινο μπαουλάκι που περιείχε λίγα ρούχα, δύο πιστόλια και μερικά βιβλία. Φόρτωσε το μπαουλάκι στον ώμο, αποχαιρέτησε τον καπετάνιο και κατέβηκε στην αποβάθρα.

Έστριψε προς τη μεγάλη πετρόχτιστη αποθήκη του λιμανιού όπου στεγαζόταν η οικογενειακή επιχείρηση, αλλά δεν είχε προλάβει να κάνει μερικά βήματα όταν άκουσε μια φωνή με σκωτσέζικη προφορά να λέει: «Βρε, βρε, για δεσ. Ο Νεντ μας! Καλώς ήρθες!»

Η γυναίκα που είχε μιλήσει ήταν η Τζάνετ Φάιφ, η οικονόμος της μητέρας του. Ο Νεντ χαμογέλασε πλατιά, χαρούμενος που την έβλεπε.

«Μόλις αγόρασα ένα ψάρι για να φάει η μητέρα σου», είπε. Η Τζάνετ ήταν τόσο αδύνατη που έμοιαζε φτιαγμένη από ξερόκλαδα, αλλά της άρεσε να ταΐζει τους άλλους. «Θα φας κι εσύ λίγο». Τον κοίταξε στοργικά από την κορφή ως τα νύχια. «Άλλαξες», είπε. «Το πρόσωπό σου λέπτυνε, αλλά οι ώμοι σου φάρδυναν. Σε τάιζε καλά η θεία σου η Μπλανς;»

«Με τάιζε, αλλά ο θείος Ντικ με έστελνε να φτυαρίζω πέτρες».

«Δεν είναι δουλειά αυτή για έναν άνθρωπο γραμματιζούμενο».

«Δε με πείραζε».

Η Τζάνετ ύψωσε τη φωνή της. «Μάλκομ! Μάλκομ! Κοίτα ποιος ήρθε!»

Ο Μάλκομ ήταν ο άντρας της και ιπποκόμος της οικογένειας Γουίλαρντ. Ήρθε κουτσαίνοντας από την άλλη άκρη της αποβάθρας· τον είχε κλοστήσει ένα άλογο πριν από χρόνια, όταν ήταν νέος και άπειρος. Έσφιξε θερμά το χέρι του Νεντ και είπε, «Ο γερο-Έικον πέθανε».

«Ήταν το αγαπημένο άλογο του αδελφού μου». Ο Νεντ κρυφοχαμογέλασε. Έτσι ήταν ο Μάλκομ –πρώτα έδινε τα νέα των ζώων και μετά των ανθρώπων. «Η μητέρα μου είναι καλά;»

«Η κυρά είναι μια χαρά, δόξα τω Θεώ», είπε ο Μάλκομ. «Το ίδιο και ο αδελφός σου, τελευταία φορά που άκουσα γι' αυτόν. Δεν αγαπάει και τόσο το γράψιμο, και τα γράμματα κάνουν ένα δυο μήνες να έρθουν από την Ισπανία. Έλα να σε βοηθήσω με τα μπαγκάζια σου, νεαρέ Νεντ».

Δεν ήθελε να πάει αμέσως σπίτι του. Είχε άλλα σχέδια. «Έχεις την καλοσύνη να πας το μπαούλο στο σπίτι;» είπε στον Μάλκομ. Σκαρφίστηκε ένα παραμύθι στη στιγμή. «Πες τους ότι πάω στον καθεδρικό για να ευχαριστήσω το Θεό που έφτασα σώος και αβλαβής, και θα έρθω αμέσως μετά».

«Πολύ καλά».

Ο Μάλκομ ξεμάκρυνε κουτσαίνοντας και ο Νεντ ακολούθησε πιο αργά, απολαμβάνοντας το γνώριμο θέαμα των κτιρίων με το οποίο είχε μεγαλώσει. Το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει απαλά. Οι σκεπές ήταν κάτασπρες, αλλά οι δρόμοι γεμάτοι κόσμο και κάρρα, και κάτω από τα πόδια του υπήρχε μόνο μισολιωμένο λασπόχιονο. Ο Νεντ πέρασε έξω από την περιβόητη ταβέρνα Το Άσπρο Άλογο, όπου κάθε Σάββατο σταθερά ξεπούσαν καβγάδες, και ανηφόρισε την κεντρική οδό με προορισμό την πλατεία του καθεδρικού. Προσπέρασε το επισκοπικό μέγαρο και κοντοστάθηκε για μια στιγμή με νοσταλγική διάθεση έξω από το σχολείο. Πίσω από τα στενά του παράθυρα με τη μυτερή ανίδα διακρίνονταν τα φωτισμένα ράφια με τα βιβλία. Εκεί είχε μάθει να διαβάζει και να μετράει, να καταλαβαίνει πότε ήταν στιγμή για να παλέψει και πότε να το βάλει στα πόδια, και πώς να τρώει ξύλο με ένα μάτσο κλαριά σημύδας χωρίς να κλαίει.

Από την άλλη πλευρά του καθεδρικού βρισκόταν το μοναστήρι. Από τότε που ο βασιλιάς Ερρίκος Η΄ είχε διαλύσει τα μοναστήρια, η μονή του Κίνγκσμπριτζ είχε περιπέσει σε άθλια κατάσταση –με βουλιαγμένες σκεπές, ετοιμόρροπους τοίχους και βλάστηση να ξεπροβάλλει από τα σπασμένα παράθυρα. Τα κτίρια ήταν πλέον ιδιοκτησία του νυν δημάρχου, πατέρα της Μάρτζερι, σερ Ρέτζιναλντ Φιτζέραλντ, αλλά δεν είχε ασχοληθεί ποτέ μαζί τους.

Ευτυχώς ο καθεδρικός ήταν καλοδιατηρημένος και στεκόταν ψηλός και δυνατός όπως πάντα –το πέτρινο σύμβολο της πόλης. Ο Νεντ πέρασε τη μεγάλη δυτική πόρτα και μπήκε στο κεντρικό κλίτος. Ευχαρίστησε το Θεό για το απρόσκοπτο ταξίδι και παρακάλεσε να γίνει αλήθεια το ψέμα που είχε πει στον Μάλκομ.

Ως συνήθως, ο ναός εκτός από τόπος λατρείας ήταν και τόπος εμπορίου: ο καλόγερος Μέρντο είχε μπροστά του ένα δίσκο με φιαλίδια γεμάτα χρώμα της Παλαιστίνης, εγγυημένα γνήσιο· ένας άντρας άγνωστος στον Νεντ πρόσφερε καυτές πέτρες για να ζεσταίνεις τα χέρια σου με αντίτιμο μία πένα· και η Πους Λάβτζοϊ με το κατακόκκινο φόρεμά της πουλούσε ό,τι πουλούσε πάντα, τουρτουρίζοντας από το κρύο.

Ο Νεντ κοίταξε τα τόξα των θόλων, σαν απλωμένα χέρια ανθρώπων που βάδιζαν προς τα ουράνια. Όποτε έμπαινε σ' εκείνο το οικοδόμημα σκεφτόταν τους άντρες και τις γυναίκες που το είχαν χτίσει. Πολλοί από αυτούς μνημονεύονταν στο Βιβλίο του Τίμοθι, μια ιστορία του μοναστηριού που μελετούσαν στο σχολείο και μιλούσε για τον Τομ Μπίλντερ και τον προγονό του, τον Τζακ, τον ηγούμενο Φίλιπ, τον Μέρθιν Φιτζέραλντ, που εκτός από τη γέφυρα είχε χτίσει και τον κεντρικό πύργο, και όλους τους λατόμους, τις σοβατζούδες, τους ξυλουργούς και τους τζαμάδες, απλούς ανθρώπους που είχαν φτιάξει κάτι εξαιρετικό, είχαν υψωθεί πάνω από την ταπεινή τους κατάσταση και είχαν δημιουργήσει μια αιώνια ομορφιά.

Ο Νεντ γονάτισε μπροστά στην Αγία Τράπεζα για ένα λεπτό. Ένα ταξίδι χωρίς κινδύνους ήταν κάτι για το οποίο άξιζε να αισθάνεται κανείς ευγνωμοσύνη. Ακόμα και στο σύντομο πέρασμα από τη Γαλλία στην Αγγλία, τύχαινε συχνά στα καράβια να πέσουν σε φουρτούνα και άνθρωποι να χάσουν τη ζωή τους.

Όμως δε χασομέρησε περισσότερο. Η επόμενη στάση του ήταν το σπίτι της Μάρτζερι.

Στη βόρεια πλευρά της πλατείας του καθεδρικού, απέναντι από το επισκοπικό μέγαρο, στεκόταν το πανδοχείο Καμπάνα και δίπλα του χτιζόταν ένα καινούργιο σπίτι. Το οικοπέδό του ανήκε στο μοναστήρι κι έτσι ο Νεντ υπέθεσε ότι έχτιζε ο πατέρας της Μάρτζερι. Ήταν φανερό ότι θα γινόταν εντυπωσιακό κτίριο, με παράθυρα που προεξείχαν και πολλές καμινάδες. Θα ήταν το πιο μεγαλόπρεπο σπίτι στο Κίνγκσμπριτζ.

Προχώρησε στην κεντρική οδό με κατεύθυνση το σταυροδρόμι. Το τωρινό σπίτι της Μάρτζερι στεκόταν στη μια γωνία, απέναντι από το δημαρχείο. Αν και όχι τόσο επιβλητικό όσο προμηνυόταν να είναι το καινούργιο, ήταν ένα μεγάλο κτίσμα με ξύλινο σκελετό, που καταλάμβανε ένα έκερ από την ακριβότερη γη της πόλης.

Ο Νεντ κοντοστάθηκε στο κατώφλι. Εδώ κι ένα χρόνο περίμενε αυτή τη στιγμή, και τώρα που είχε φτάσει ένιωθε την καρδιά του να ξεχειλίζει από αγωνία.

Χτύπησε.

Του άνοιξε η Ναόμι, μια ηλικιωμένη υπηρέτρια, που τον κάλεσε να περάσει στη μεγάλη αίθουσα. Η Ναόμι γνώριζε τον Νεντ από τα γεννοφάσκια του, κι όμως φαινόταν αναστατωμένη, λες και είχε απέναντί της κάποιον ύποπτο άγνωστο, και όταν της ζήτησε να δει τη Μάρτζερι του απάντησε πως θα πήγαινε να δει αν ήταν εκεί.

Ο Νεντ κοίταξε τον πίνακα με τον Εσταυρωμένο που κρεμόταν πάνω από το τζάκι. Στο Κίνγκσμπριτζ έβλεπε κανείς δύο είδη εικόνων: σκηνές από τη Βίβλο και αυστηρά πορτραίτα αριστοκρατών. Είχε εκπλαγεί βλέποντας στα σπίτια των πλούσιων Γάλλων πίνακες με παγανιστικούς θεούς όπως η Αφροδίτη και ο Βάκχος, απεικονισμένους μέσα σε φανταστικά δάση και φορώντας χιτώνες που πάντα έδιναν την εντύπωση πως γλιστρούσαν από πάνω τους.

Εδώ όμως υπήρχε κάτι ασυνήθιστο. Στον τοίχο απέναντι από τη Σταύρωση κρεμόταν ένας χάρτης του Κίνγκσμπριτζ. Ο Νεντ δεν είχε ξαναδεί τέτοιο πράγμα και τον περιεργάστηκε με ενδιαφέρον. Έδειχνε με σαφήνεια την πόλη χωρισμένη στα τέσσερα από τη μία κεντρική οδό που πήγαινε από βορρά προς νότο και την άλλη που πήγαινε από τα ανατολικά στα δυτικά. Ο καθεδρικός και το παλιό μοναστήρι καταλάμβαναν το νοτιοανατολικό τέταρτο, η δύσοσμη περιοχή των εργαστηρίων το νοτιοδυτικό. Όλες οι εκκλησίες και ορισμένα σπίτια, μεταξύ αυτών των Φιτζέραλντ και των Γουίλαρντ, ήταν σημειωμένα. Το ποτάμι σχημάτιζε το ανατολικό σύνορο της πόλης και μετά έστριβε σαν ποδάρι σκύλου. Κάποτε αποτελούσε και το νότιο όριο, αλλά η πόλη είχε επεκταθεί και πέρα από το ποτάμι, χάρη στη Γέφυρα του Μέρθιν, κι έτσι τώρα στην πέρα όχθη υπήρχε ένα μεγάλο προάστιο.

Ο Νεντ σκέφτηκε πως οι δύο εικόνες εκπροσωπούσαν τους γονείς της Μάρτζερι. Ο πατέρας της, ο πολιτικός, θα είχε κρεμάσει το χάρτη. Και η μητέρα της, η ένθερμη καθολική, τη Σταύρωση.

Δεν ήταν η Μάρτζερι αυτή που εμφανίστηκε στη μεγάλη αίθουσα, αλλά ο αδελφός της, ο Ρόλο. Ήταν πιο ψηλός από τον Νεντ, ωραίος, με μαύρα μαλλιά. Ο Νεντ και ο Ρόλο πήγαιναν μαζί σχολείο, αλλά ποτέ δεν είχαν γίνει φίλοι. Ο Ρόλο ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος. Ο Ρόλο ήταν το πιο έξυπνο παιδί στο σχολείο και τον είχαν ορίσει υπεύθυνο για τους μικρότερους μαθητές. Όμως ο Νεντ αρνιόταν να τον δει ως αρχηγό και ποτέ δεν είχε αποδεχτεί την εξουσία του. Και για να χειροτερέψουν ακόμα περισσότερο τα πράγματα, σύντομα είχε γίνει φανερό ότι ο Νεντ θα ήταν εξίσου έξυπνος με τον Ρόλο. Οι διαξιφισμοί και οι καβγάδες ήταν συνεχείς, ώσπου ο Ρόλο έφυγε για να σπουδάσει στο κολέγιο του Κίνγκσμπριτζ, στην Οξφόρδη.

Ο Νεντ προσπάθησε να κρύψει την αντιπάθειά του και να συγκρατήσει τον εκνευρισμό του. «Βλέπω πως υπάρχει ένα κτίριο δίπλα στο πανδοχείο. Φτιάχνει καινούργιο σπίτι ο πατέρας σου;»

«Ναι. Αυτό εδώ έχει παλιώσει πια».

«Φαίνεται πως οι δουλειές πάνε καλά στο Κομπ». Ο σερ Ρέτζιναλτ ήταν τελώνης στο λιμάνι του Κομπ. Ήταν μια προσοδοφόρα θέση, στην οποία τον είχε διορίσει η Μαρία Τυδώρ όταν έγινε βασίλισσα, ως ανταμοιβή για τη στήριξή του.

Ο Ρόλο είπε, «Ωστε γύρισες από το Καλαί. Πώς ήταν;»

«Έμαθα πολλά. Ο πατέρας μου έχτισε μια αποβάθρα και μια αποθήκη εκεί, και τις διευθύνει ο θεός μου». Ο πατέρας του Νεντ είχε πεθάνει πριν από δέκα χρόνια και από τότε η μητέρα του είχε αναλάβει τα ηνία των επιχειρήσεών του. «Στέλνουμε σιδηρομεταλλεύματα, ψευδάργυρο και μόλυβδο από το λιμάνι του Κομπ στο Καλαί κι από εκεί πουλιούνται σε όλη την Ευρώπη». Οι δραστηριότητες στο Καλαί ήταν το θεμέλιο των οικογενειακών επιχειρήσεων των Γουίλαρντ.

«Πόσο την επηρέασε ο πόλεμος;» Η Αγγλία ήταν σε πόλεμο με τη Γαλλία. Όμως το ενδιαφέρον του Ρόλο ήταν ολοφάνερα ψεύτικο. Στην πραγματικότητα χαιρόταν πολύ που η περιουσία των Γουίλαρντ διέτρεχε κίνδυνο.

Ο Νεντ παρουσίασε τα πράγματα καλύτερα απ' όσο ήταν. «Το Καλαί έχει γερή άμυνα», είπε, με περισσότερη σιγουριά απ' όση αισθανόταν. «Περιβάλλεται από οχυρά που το έχουν προστατέψει εδώ και διακόσια χρόνια, από τότε που προσαρτήθηκε στην Αγγλία». Η υπομονή του εξαντλήθηκε. «Είναι εδώ η Μάρτζερι;»

«Έχεις λόγο που θες να τη δεις;»

Η ερώτηση ήταν αγενής, αλλά ο Νεντ προσποιήθηκε ότι δεν το πρόσεξε. Άνοιξε το σακίδιό του. «Της έφερα ένα δώρο από τη Γαλλία», είπε. Έβγαλε ένα κομμάτι στιλπνό μεταξωτό ύφασμα στο χρώμα της λεβάντας, προσεκτικά διπλωμένο. «Νομίζω πως το χρώμα θα της ταιριάζει».

«Δε θα θέλει να σε δει».

Ο Νεντ συνοφρυώθηκε. Τι σήμαινε αυτό; «Είμαι σίγουρος πως θα θέλει».

«Δεν μπορώ να φανταστώ το λόγο».

Ο Νεντ διάλεξε τα λόγια του με προσοχή. «Ρόλο, θαυμάζω την αδελφή σου και πιστεύω ότι κι εκείνη με συμπαθεί».

«Θα διαπιστώσεις ότι τα πράγματα άλλαξαν όσο καιρό έλειπες, νεαρέ Νεντ», απάντησε περιφρονητικά ο Ρόλο.

Ο Νεντ δεν το πήρε στα σοβαρά. Θεώρησε ότι ο Ρόλο το έκανε απλώς από πονηριά και κακοψυχία. «Όπως και να 'χει, πες της το, σε παρακαλώ».

Ο Ρόλο χαμογέλασε κι αυτό θορύβησε τον Νεντ, γιατί ήταν η ίδια έκφραση που έπαιρνε όταν του έδιναν την άδεια να δείρει με τη βίτσα τους μικρότερους μαθητές τότε στο σχολείο.

«Η Μάρτζερι αρραβωνιάστηκε και θα παντρευτεί», είπε.

«Τι;» Ο Νεντ τον κοίταξε εμβρόντητος. Ένωσε οδυνηρή έκπληξη, σαν να τον είχαν χτυπήσει πίσωπλατα με ρόπαλο. Δεν ήξερε με σιγουριά τι να περιμένει, αλλά αυτό δεν το είχε καν φανταστεί.

Ο Ρόλο συνέχιζε να τον κοιτάζει χαμογελώντας.

Ο Νεντ είπε το πρώτο πράγμα που του ήρθε στο μυαλό. «Ποιον;»

«Θα παντρευτεί τον υποκόμη Σέρινγκ».

«Τον Μπαρτ;» Απίστευτο. Από όλους τους νέους της χώρας, ο αργόστροφος, σαχλός Μπαρτ Σέρινγκ ήταν ο τελευταίος που θα μπορούσε να κερδίσει την καρδιά της Μάρτζερι. Το ότι κάποια μέρα θα γινόταν κόμης του Σέρινγκ μπορεί να ακούσε σε πολλά κορίτσια, αλλά όχι στη Μάρτζερι. Γι' αυτό ήταν βέβαιος.

Ή τουλάχιστον θα ήταν βέβαιος πριν από ένα χρόνο.

«Από το μυαλό σου τα βγάζεις;» ρώτησε.

Αμέσως κατάλαβε πόσο ανόητη ήταν η ερώτησή του. Ο Ρόλο μπο ρεί να ήταν πανούργος και μνησίκακος, αλλά ηλίθιος δεν ήταν. Ποτέ δε θα επινοούσε τέτοια ιστορία, έστω και μόνο από το φόβο της γελοιοποίησης όταν θα μαθευόταν η αλήθεια.

Ο Ρόλο ανασήκωσε τους ώμους του. «Ο αρραβώνας θα ανακοινωθεί αύριο, στο δείπνο του κόμης».

Η επομένη ήταν η δωδέκατη μέρα των Χριστουγέννων. Αν ο κόμης του Σέρινγκ έδινε δεξίωση, η οικογένεια του Νεντ θα ήταν σίγουρα καλεσμένη. Κι εκείνος θα φρόντιζε να είναι εκεί για ν' ακούσει την ανακοίνωση, αν ο Ρόλο έλεγε την αλήθεια.

«Τον αγαπάει;» ρώτησε αυθόρμητα.

Ο Ρόλο δεν περίμενε αυτή την ερώτηση και ήταν σειρά του να ξαφνιαστεί. «Δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να το συζητάω μαζί σου».

Η υπεκφυγή του έκανε τον Νεντ να καταλάβει ότι η απάντηση ήταν όχι. «Γιατί τα μασάς;»

Ο Ρόλο εκνευρίστηκε. «Καλύτερα να πηγαίνεις, πριν νιώσω την ανάγκη να σ' τις βρέξω όπως κάποτε».

Ο Νεντ ίσιωσε το σώμα του. «Δεν είμαστε πια στο σχολείο», αντιγύρισε. «Μην είσαι και τόσο σίγουρος για το ποιος από τους δυο μας θα τις φάει». Ήθελε να παλέψει με τον Ρόλο και ήταν τόσο θυμωμένος που δεν τον ένοιαζε αν θα νικούσε.

Ο Ρόλο όμως ήταν πιο επιφυλακτικός.

Πήγε στην πόρτα και την άνοιξε. «Αντίο», είπε.

Ο Νεντ δεν αντέδρασε. Δεν ήθελε να φύγει χωρίς να δει τη Μάρτζερι. Αν ήξερε ποιο ήταν το δωμάτιό της, ίσως και ν' ανέβαινε τρέχοντας τη σκάλα. Όμως θα φαινόταν ηλίθιος αν άρχιζε ν' ανοίγει στην τύχη τις πόρτες των δωματίων σε ξένο σπίτι.

Έπιασε το μεταξωτό και το έβαλε πάλι στο δισάκι του. «Δεν είπα ακόμα την τελευταία μου λέξη», είπε. «Δεν μπορείτε να την κρατάτε κλειδωμένη για πολύ. Θα της μιλήσω».

Ο Ρόλο τον αγνόησε και συνέχισε να στέκεται υπομονετικά στην πόρτα.

Ο Νεντ λαχταρούσε να τον γρονθοκοπήσει, αλλά συγκράτησε με κόπο την παρόρμησή του. Ήταν πλέον άντρες και δεν μπορούσε ν' αρχίσει καθγά για ασήμαντη αφορμή. Ένωσε πως του την είχαν φέρει. Για κάμποσες στιγμές έμεινε αναποφάσιτος. Δεν ήξερε τι να κάνει.

Κι έτσι βγήκε από το σπίτι.

«Μη βιαστείς να ξανάρθεις», είπε ο Ρόλο.

Ο Νεντ προχώρησε στον κεντρικό δρόμο με κατεύθυνση προς το σπίτι όπου είχε γεννηθεί, που δεν απείχε πολύ από κει.

Το σπίτι των Γουίλαρντ ήταν απέναντι από τη δυτική πλευρά του καθεδρικού. Στο πέρασμα των χρόνων είχε επεκταθεί με ακανόνιστες προσθήκες κι έτσι τώρα απλωνόταν ακατάστατα σε μια έκταση αρκετών εκατοντάδων τετραγωνικών γιάρδων. Ήταν όμως άνετο, με πελώρια τζάκια, με μια μεγάλη τραπεζαρία για χαρωπά γεύματα και ωραία πουπουλένια κρεβάτια. Το σπίτι στέγαζε την Άλις Γουίλαρντ και τους δυο γιους της, καθώς και τη γιαγιά, τη μητέρα του πατέρα του Νεντ.

Ο Νεντ μπήκε και βρήκε τη μητέρα του στο μπροστινό σαλόνι το οποίο χρησιμοποιούσε και σαν γραφείο όταν δε βρισκόταν στην αποθήκη του λιμανιού. Η γυναίκα πετάχτηκε από τη θέση της όπου καθόταν κι έγγραφε για να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει. Ο Νεντ πρόσεξε αμέσως ότι ήταν πιο γεμάτη απ' όσο την είχε αφήσει πριν από ένα χρόνο, αλλά αποφάσισε να μην το σχολιάσει.

Κοίταξε γύρω του. Το δωμάτιο δεν είχε αλλάξει. Οι αγαπημένοι της πίνακες ήταν εκεί —ο Χριστός και η μοιχαλίδα περικυκλωμένοι από ένα πλήθος υποκριτών Φαρισαίων που ήθελαν να τη λιθοβολήσουν έως θανάτου. Στην Άλις άρεσε να επαναλαμβάνει τη φράση του Ιησού: «Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω». Ήταν επίσης μια ερωτική εικόνα, επειδή το στήθος της γυναίκας ήταν γυμνωμένο —ένα θέαμα που κάποτε έκανε τον νεαρό Νεντ να βλέπει ζωντανά όνειρα.

Κοίταξε από το παράθυρο του σαλονιού, από την άλλη πλευρά της πλατείας της αγοράς, την κομψή πρόσοψη της μεγαλόπρεπης εκκλησίας με τις μακριές σειρές των στενόμακρων παραθύρων και τις μυτερές ανίδες. Βρισκόταν εκεί από την πρώτη μέρα της ζωής του. Μόνο ο ουρανός από πάνω της άλλαζε με τις εποχές. Του έδινε μια ακαθόριστη αλλά έντονη αίσθηση ασφάλειας. Οι άνθρωποι γεννιούνταν και πέθαιναν, πόλεις άκμαζαν και παράκμαζαν, πόλεμοι ξεκινούσαν και τελείωναν, αλλά ο καθεδρικός του Κίνγκσμπριτζ θα βαστούσε μέχρι την Ημέρα της Κρίσης.

«Ωστε πήγες στον καθεδρικό για να προσευχηθείς και να ευχαριστήσεις το Θεό», είπε η μητέρα του. «Είσαι καλό παιδί».

Δεν μπορούσε να την κοροϊδέψει. «Πήγα και στο σπίτι των Φιτζέραλντ». Είδε μια έκφραση απογοήτευσης να περνάει φευγαλέα από το πρόσωπό της και πρόσθεσε, «Ελπίζω να μη σε πειράζει που πήγα πρώτα εκεί».

«Λιγάκι», ομολόγησε. «Αλλά θυμάμαι πώς είναι να είσαι νέος και ερωτευμένος».

Ήταν σαράντα οχτώ χρονών. Μετά το θάνατο του Έντμουντ όλοι έλεγαν ότι θα ξαναπαντρευόταν και ο μικρός Νεντ, οχτάχρονος τότε, έτρεμε μήπως του τύχει κανένας βάνουσος πατριός. Όμως ήταν χήρα εδώ και δέκα χρόνια, και κάτι του έλεγε πως θα έμενε για πάντα ανύπαντρη.

«Ο Ρόλο μου είπε πως η Μάρτζερι πρόκειται να παντρευτεί τον Μπαρτ Σέρινγκ».

«Αχ, Θεέ μου. Το φοβόμουν αυτό. Καημέne μου Νεντ. Πόσο λυπάμαι».

«Από πού κι ως πού έχει δικαίωμα ο πατέρας της να της πει ποιον θα παντρευτεί;»

«Οι πατεράδες έχουν ως ένα βαθμό έλεγχο πάνω στα παιδιά τους. Ο πατέρας σου κι εγώ δεν είχαμε τέτοιες σκοτούρες. Δε γέννησα κόρη... που να έζησε».

Ο Νεντ το γνώριζε. Η μητέρα του είχε γεννήσει δύο κορίτσια πριν τον Μπάρνι. Οι δύο μικροί τάφοι στο κοιμητήριο της βόρειας πλευράς του καθεδρικού του Κίνγκσμπριτζ του ήταν οικείοι.

«Η γυναίκα πρέπει να αγαπά τον άντρα της», είπε. «Εσύ δε θα εξανάγκαζες την κόρη σου να παντρευτεί ένα κτήνος σαν τον Μπαρτ».

«Ναι, σ' αυτό έχεις δίκιο».

«Τι στην οργή συμβαίνει μ' αυτούς τους ανθρώπους;»

«Ο σερ Ρέτζιναλντ πιστεύει στις ιεραρχίες και την εξουσία. Ως δήμαρχος, θεωρεί ότι η δουλειά του δημοτικού άρχοντα είναι να παίρνει αποφάσεις και να τις επιβάλλει. Όταν ήταν δήμαρχος ο πατέρας σου, έλεγε ότι ένας δημοτικός άρχοντας διοικεί την πόλη υπηρετώντας την».

«Αυτά δεν είναι παρά δύο απόψεις για το ίδιο ζήτημα», είπε εκνευρισμένα ο Νεντ.

«Κι όμως, δεν είναι», αποκρίθηκε η μητέρα του. «Είναι δύο διαφορετικοί κόσμοι».